

www.younglife.nl

Een onvergetelijke zomer

I will never be the same.

Dit is de titel van een nummer van Ellie Holcomb dat tijdens club op Lake Champion werd gezongen. Als je het niet kent, zou ik het zeker opzoeken. De tekst geven we al weg in onderstaand verslag, je hoeft alleen de muziek er nog bij te zoeken.

Voor deze zomer begon, kende geen van ons het nummer. Tijdens en na het kamp kregen we het niet uit ons hoofd en nu de zomer alweer even geleden is, zullen wij het nooit vergeten. Want dit nummer belichaamde niet alleen onze reis naar de VS, maar vormde ook een perfecte illustratie van wat Greg Moore, de spreker tijdens het kamp, aan onze en honderden andere tieners wilde meegeven: dat je leven nooit meer hetzelfde zal zijn als je besluit om Jezus erin toe te laten en Hem te volgen. Ongeacht je omstandigheden of waar je vandaan komt.

'Onze' tieners zijn de 15 jongeren met wie we deze zomer drie weken door het noordoosten van de VS hebben gereisd. En ze waren en zijn allemaal gek van dit lied. Misschien niet direct vanwege de tekst, maar was het meer de melodie die het hem deed. Uiteraard in combinatie met de onmiskenbare sfeer van lol, liefde, avontuur en kameraadschap die heerst op een Young Life Camp en de diepe indruk die dat maakt op iedereen die de eer heeft er bij te mogen zijn.

Maar ongeacht de reden waarom de jongeren het nummer mooi vonden, ze vonden het te gek. En het heeft hen veranderd. We zagen het in hun ogen. We hoorden het en voelden het in de manier waarop ze het lied meezongen tijdens een BBQ met onze gastouders een paar dagen nadat het kamp was afgelopen. We proefden het in de vragen die ze stelden. Het verlangen dat dit ook voor hun was weggelegd en nooit meer weg zou gaan; ook al wisten ze niet exact of ze boodschap erachter geloofden of niet.

In deze nieuwsbrief lees je meer over hoe onze zomer is geweest. Niet alleen die drie weken in de VS en onze tijd op het kamp, maar ook over de tijd in Portugal, waar Rob, Jenna en ik deel uitmaakten van het assignment team tijdens het Surf Camp. Verder geven we een update over waar we vandaag staan en wat we morgen gaan doen en vertellen we iets over Amicus, het studentenuitwisselingsprogramma van Young Life. Ik nodig jullie uit om met ons mee te gaan op de voortdurende reis waarin wij naast jongeren mogen lopen op het pad van geloof of de weg die daar naartoe leidt, in hun zoektocht naar antwoorden. Wat een voorrecht!

O, en we kunnen ook nog wel wat financiële ondersteuning gebruiken. Als je wilt weten wat je daarvoor moet doen, scroll dan even door naar de laatste alinea van het laatste artikel onderaan deze nieuwsbrief. Maar vergeet niet de rest ook te lezen.

Veel leesplezier en God's rijke zegen toegewenst!

Peter-Jan den Boer

Drie te gekke weken in de VS

*When you rolled the stone away.
When you walked out of the grave
You were standing in the light of day
Everything changed
You said "Do not be afraid"
You were scarred, to heal the pain
You defeated death and shame
And everything's changed, everything's changed*

20 - 26 juli - Washington DC (Virginia)

Over een 'warm welkom' gesproken.

Want dat was het toen we arriveerden in Washington D.C.

Op meerdere vlakken.

Want laten we nu net midden in een hittegolf voet op Amerikaanse bodem zetten. En een hittegolf daar is nog even andere koek dan die in Nederland. Vinden wij het al heet als de temperatuur de 30 nadert, daar kwam doodleuk de 40 in beeld (boven de 100 graden in Fahrenheit, wat het voor je gevoel alleen maar heter maakt). Voeg daar een luchtvochtigheid aan toe waar je 'u' tegen zegt en dan weet je het wel. Een teen buiten de deur van de door de airco aangenaam koele luchthaventerminal was al voldoende om het zweet over je rug te laten lopen. Even wennen dus.

Warm was ook het welkom door onze gastgezinnen en de lokale coördinatoren die ons gedurende ons verblijf van top tot teen in de watten hebben gelegd.

We verbleven bij gastgezinnen in Virginia, maar we brachten het grootste deel van onze (wakkere) tijd door aan de overkant van de Potomac, waar we de vele monumenten (zowel overdag als 's avonds) hebben bekeken, de immense (gratis) musea van het Smithsonian en overheidsgebouwen (waaronder natuurlijk het Witte Huis) hebben bezichtigd en naar het onmetelijk grote Arlington National Cemetery zijn geweest, waar onder meer John F. Kennedy ligt begraven. Daarnaast hebben we op de eerste dag na aankomst gekanood op de Potomac, hadden we het voorrecht om aanwezig te zijn bij de Marine Barracks Parade op de oudste basis in de VS van de US Marines (waar je alleen op uitnodiging van een marinier binnenkomt) en hebben we uiteraard links en rechts een shopping mall bezocht.

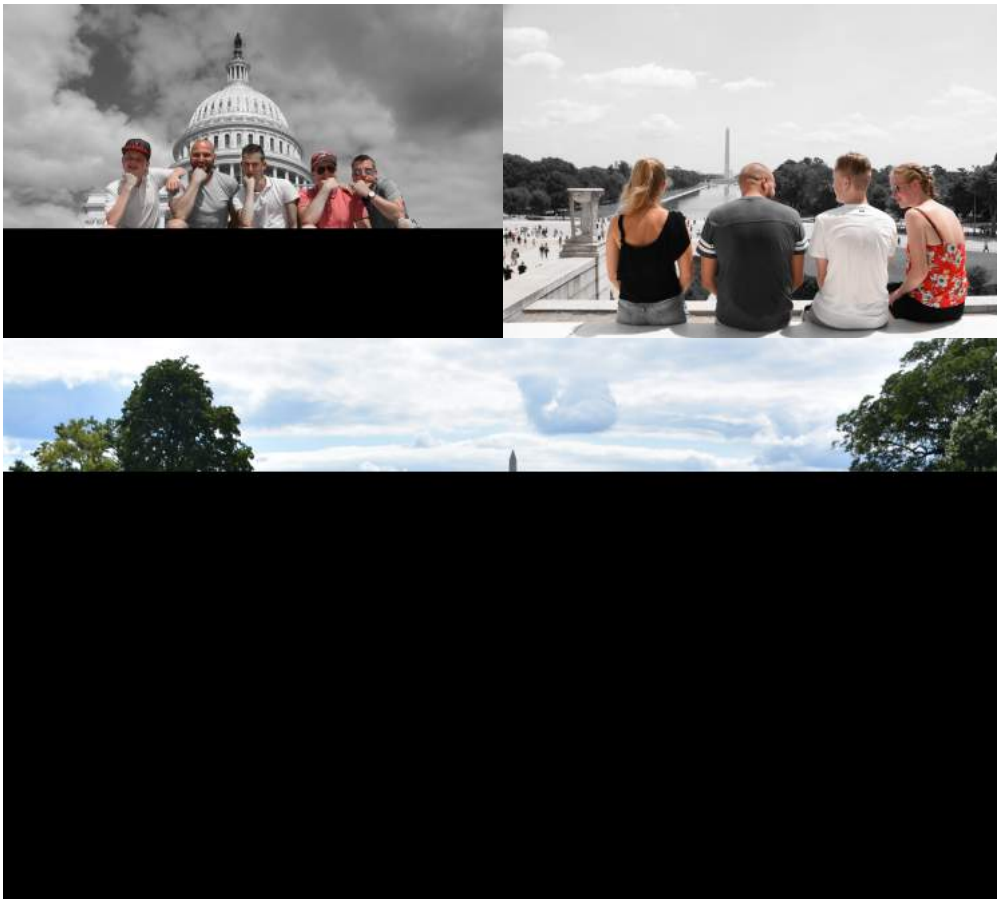
En ook de rondleiding door het Capitool was bijzonder. Helemaal toen we na afloop van de tour ons in het middelpunt bevonden van 'breaking news' toen een groep Democratische senatoren, kort na een beladen stemming over het al dan niet afschaffen van Obamacare, een groep demonstranten toesprak en opzweepte om zich tegen afschaffing te blijven verzetten. Tot dusver met succes, maar dat is een

ander verhaal. Hoe dan ook; wij bevonden ons op dat moment letterlijk in het middelpunt van de Amerikaanse democratie en keken onze ogen uit.

O, en dan was er ook die dag dat we 's ochtends nat van het zweet (want; heet) aan de ene kant van de Mall liepen en een aantal van ons 's middags aan de andere kant van de Mall zongen en dansten in een subtropisch aandoende hoosbuis. Gewoon, omdat het kon. Weer nat dus, maar ook wel verkoelend. Dus die bui - die we lang van tevoren zagen aankomen, maar waar we op de een of andere manier toch door werden overvallen - werd met het nodige plezier begroet.

Maar wat echt bleef hangen was de manier waarop wij door onze gastgezinnen in Arlington & McLean werden ontvangen en hoe zij al die tijd voor ons klaar hebben gestaan. Niets was te gek. Het voelde als een warme deken. En het weer had daar niets mee te maken.

*And when I mess it up
You say Your love's enough
You say You'll never leave or forsake me
And when I come undone
You are the only One
To say You'll hold me now and forever*

26 - 28 juli - Philadelphia, PA (Downtown)

Ter overbrugging van onze tijd voordat we naar het kamp zouden gaan, hebben we een paar dagen in Chester County, Pennsylvania doorgebracht. Een regio waarmee wij al vanaf de start van Young Life in Nederland warme contacten onderhouden. De algehele conclusie aan het einde van ons verblijf was dan ook: te kort.

Correctie: veel te kort.

Een dag lang door Lancaster County op en neer crossen, terwijl wij de lokale Amish in hun koetsen (buggy's) voorbij zagen rijden en aan het werk zagen in hun typische klederdracht, lunchen bij de Shady Maples (een giga all-you-can-eat restaurant met regionale gerechten) en het bijwonen van de indrukwekkende musical Jonah in het Sight & Sound theatre: het was allemaal geweldig!

De BBQ en games in het lokale park in Downtown samen met de plaatselijke YL-groep, waar we oude en nieuwe bekenden ontmoetten: super gezellig!

En ja, ook de dag die we doorbrachten in Philly, wandelend langs de historische gebouwen en smullend (althans; de meesten van ons) van de niet-te-missen Philly Cheesesteak, in hangmatten rondhangend in een aan de rivier de Delaware grenzend park, afgesloten met het bezoeken van een echte Major League Baseballwedstrijd van de lokale Phillies (die, heus waar, die avond de beste wedstrijd van het seizoen tot op dat moment speelden) was fantastisch.

Maar we hadden zoveel meer willen zien en doen en bovenal hadden we vooral

onze geweldige gastgezinnen beter willen leren kennen dan mogelijk was in de tijd die ons gegeven was. Better luck next time.

*When You rolled the stone away
I was lifted from the grave
And now I'm standing in the light of day
Evrything's changed
I don't have to be afraid
'Cause You're with me in the pain
You free me from all my shame
Everything's changed, everything's changed*

29 juli - 3 augustus - Lake Champion

Van de 21 dagen die we op reis zijn geweest, hebben we 'slechts' 6 dagen op Lake Champion doorgebracht. Maar we wisten allemaal (of in ieder geval de leiding) dat dit de dagen waren die er ècht toe deden. Dit was waar het allemaal om te doen was. De tijd op het kamp is dé reden dat we naar de VS zijn gegaan. Al het andere is, hoe geweldig, groots, spannend, mooi en avontuurlijk ook, puur bedoeld om jongeren op deze plek te krijgen. Een plek waar zij dagelijks iets van God's perfecte schepping kunnen ervaren en uit eerste hand over Zijn persoonlijke liefde en genade voor hen horen en erover mogen praten en nadenken. En het was niets minder dan geweldig. We kunnen vertellen en schrijven over alle toffe dingen die we hebben gedaan, zoals 'tubing', het kano ontbijt (wel vroeg hoor; om 7.00 uur een meer overvaren), klimmen, de reuzen-schommel, de zip line, het dit jaar geopende zwembad en de vele, vele games en toernooien, de 80's thema-avond, met z'n allen 's avonds door een vieze stinkpoel kruipen op een hindernisbaan en wat er nog meer te doen, zien en beleven was.

We kunnen foto's laten zien van het kamp, de club, potsierlijke verkleedpartijen, feesten links en recht, hilarische sketches en het met meer dan 500 jongeren mee blèren met de muziek, maar als je er nooit zelf bij bent geweest, zul je de impact die een Young Life kamp op jongeren en leiding heeft, nooit volledig begrijpen. Dus alles wat we in Washington D.C. & Philly al hadden gezien en nog gingen zien in New York City ten spijt, deze zes dagen op Lake Champion maakten zonder uitzondering de meeste indruk op onze jongeren. Een tijd die met ieder van hen iets heeft gedaan en die ze altijd met zich mee zullen dragen.

*And I will never be the same
I will never be the same*

3 - 8 augustus - New York City, NY (Connecticut)

Na de laatste club op kamp, de zogenaamde 'Say-So' (het moment dat jongeren tijdens club kenbaar kunnen maken dat zij hun leven aan Jezus hebben gegeven of willen geven), het bitterzoete afscheid en als de bussen zijn vertrokken, zit de Camp trip er voor de meest groepen wel op. Maar niet voor ons. Wij sluiten onze reis af in Connecticut, waar we ons wederom in de Amerikaanse gastvrijheid mogen onderdompelen.

En dat dit niet vanzelfsprekend is, blijkt wel uit het feit dat we minder dan een week

eerder voor meer dan de helft van de groep nog geen gastgezin hadden gevonden. Wonderbaarlijk genoeg en met de hulp van de lokale Area Director, dienen zich op het laatste moment echter nog een aantal gastgezinnen aan (waaronder een gezin dat zich bereid toont om liefst de helft van onze groep (10 personen!) te huisvesten) waardoor er voor iedereen bij aankomst toch een gespreid bed klaarstaat. Mede dankzij deze mensen hebben we ook in Connecticut een supertijd gehad. Op vrijdag (de dag na aankomst) stond een service project bij de Black Rock Community Church op de rol en twee dagen later woonden we in diezelfde kerk een dienst bij, waar drie van onze jongeren en een leider tot verrassing van velen (niet in het minst zij zelf) de gemeente mochten leiden in een aanbiddingslied.

Later die dag diende zich een van de hoogtepunten van de reis aan: een BBQ in de tuin van een van de gastgezinnen, waar de hele groep en alle andere gastgezinnen bij aanwezig waren. Het was een van de weinige momenten buiten het kamp om waar we als voltallige groep bij elkaar waren en lekker konden relaxen en bijpraten over alles wat we hadden gezien en meegemaakt. Daar ervoeren we wat het betekent om een gemeenschap te zijn in Christus. Ook al kenden we onze gastgezinnen pas een paar dagen, komen we van een ander continent, en was dit de eerste keer dat sommige gastgezinnen elkaar ontmoetten, het voelde alsof wij er bij hoorden en we een gezamenlijke geschiedenis en toekomst deelden.

De twee andere dagen hebben we in New York City (een treinreis van een uur verwijderd van waar wij verbleven) doorgebracht, waar we de gebruikelijke highlights hebben bekeken, uiteraard hebben geshopt en een dag voor vertrek letterlijk met onze hoofden in de wolken waren op de top van het One World Trade Centre. Maar eerlijk is eerlijk, die ervaring hadden we niet nodig om in de wolken te verkeren. Daar hadden onze gastgezinnen in Virginia, Pennsylvania & Connecticut en onze tijd op Lake Champion al lang en breed voor gezorgd.

To Serve or to Surf? That's the question

Ruim een week voordat we op het vliegtuig naar de VS stapten, togen Rob, PJ & Jenna naar Portugal om daar mee te draaien als deel van het Surf Camp Assignment Team, zeg maar het kernteam dat zo'n kampweek in goede banen moet leiden.

Voor alle drie was het de eerste keer dat zij deel uitmaakten van de organisatie, wat dit voor hen meteen tot een geweldig mooie leerervaring maakte. Een ervaring die zij prima kunnen gebruiken voor (het organiseren van) toekomstige kampen in Europa en in Nederland.

Rob was als een van de 'head leaders' mede verantwoordelijk voor te toerusting en bemoediging van de aanwezige jeugdleiders, terwijl PJ als een van de twee 'Work crew bosses' het team aanstuurde dat verantwoordelijk was voor onder andere de schoonmaak van het kamp, het klaarzetten en opruimen van de

maaltijden en allerlei hand-en-spandiensten. Jenna blonk op haar beurt uit in de rol van dochter van de Viking-koning als onderdeel van het 'Program Team'.

Rob en PJ werden tijdens het Surf Camp overigens vergezeld door hun gezinnen, zodat ook zij voor het eerst min of meer direct konden meemaken wat een Young Life Camp nu eigenlijk inhoudt. Ook al ziet dat er in Europa, met name op het organisatorische vlak, wel even anders uit dan in de VS. En daarnaast konden ze zo, zij het wat minder dan vooraf gedacht, deze zomer ook nog wat tijd met elkaar doorbrengen

Een jaar naar High School in de VS met Amicus

Het bestaat al langer, maar dit jaar zijn we begonnen met het promoten van Amicus, het studentenuitwisselingsprogramma van Young Life. Binnen dit programma krijgen jongeren van buiten de Verenigde Staten een kans om een schooljaar (10 maanden) mee te draaien op een High School in de VS.

Zowel de scholen waar de jongeren worden geplaatst als de gastgezinnen waar zij verblijven worden met de grootst mogelijke zorg door Young Life geselecteerd. Zo is een van de voorwaarden dat Young Life op de desbetreffende school actief moet zijn. Dat onderstreept ook meteen in welk opzicht wij ons onderscheiden van andere organisaties die soortgelijke programma's aanbieden. Deelnemende jongeren worden namelijk meteen opgenomen in de lokale gemeenschap en draaien het hele schooljaar mee met de activiteiten die Young Life organiseert. Kortom: het sluiten van vriendschappen gaat als vanzelf! Omdat ook de (christelijke) gastgezinnen uitgebreid worden gescreend, is een veilige, geborgen omgeving nagenoeg gegarandeerd en komen de deelnemende jongeren letterlijk in een gespreid bed terecht. Het jaar wordt afgesloten met een gezamenlijke reis naar Washington D.C. en als klap op de vuurpijl een week op een Young Life Camp. En dat allemaal tegen de scherpst mogelijke prijs.

Promotie

Voor de zomer is een aantal middelbare scholen in de regio voorzien van posters en flyers. Dat heeft tot dusver nog niet geresulteerd in aanmeldingen. Maar wellicht kennen jullie jongeren die hier nu of in de toekomst oren naar zouden hebben. Aarzel dan niet en geef het aan hen door.

Aanmelden voor plaatsing in het schooljaar 2018-2019 kan tot 1 november. Leerlingen die dit jaar in hun examenjaar voor Havo of VWO zitten en leerlingen met een Mavo-diploma op zak die de Engelse taal uitstekend beheersen komen in aanmerking. Voor aanmeldingen of het opvragen van extra informatie, stuur een mail naar amicus@younglife.nl en wij zorgen voor de rest!

Een superzomer als opmaat voor een topseizoen

Zo'n grandioze zomer verdient natuurlijk uit te monden in een topseizoen. We zijn dan ook super enthousiast dat de groep jongeren die mee is geweest naar de VS unaniem heeft aangegeven elkaar te willen blijven ontmoeten. En Young Life zou Young Life niet zijn als we daar niet onze eigen twist aan zouden geven. We gaven het eerder in deze nieuwsbrief al aan: de reis naar de VS en de week op het kamp in bijzonder heeft iets gedaan met

deze jongeren. Niet zozeer dat zij unaniem hebben besloten om hun leven aan Jezus te geven, maar ze hebben allemaal iets ervaren, gehoord en gezien dat hen heeft geraakt. Of waar ze simpelweg hun vraagtekens bij zetten. Dat mag ook. Binnen Young Life hebben we nog nooit het geloof aan iemand opgedrongen en ook nu zullen we dat niet doen. En ongeacht of ook deze jongeren meer willen weten over Jezus of juist helemaal niet, wij zullen in hen blijven investeren en met hen op blijven trekken.

Young Life Cabin

Maar met de vragen, twijfels en onzekerheden kunnen wij natuurlijk wel wat. Daarom beginnen we deze maand met Young Life Cabin, een naam die refereert aan cabintime op kamp. De tijd dat je met elkaar napraat over wat er die dag allemaal is gebeurd en - dat vooral - tijdens de clubtalk is besproken. De vragen die ze hebben, de moeilijke, maar ook de mooie dingen, daar willen we met de jongeren over doorpraten. En daarnaast natuurlijk ook lekker chillen, leuke dingen doen en herinneringen ophalen over de rest van de reis. Want het moet natuurlijk wel avontuurlijk blijven.

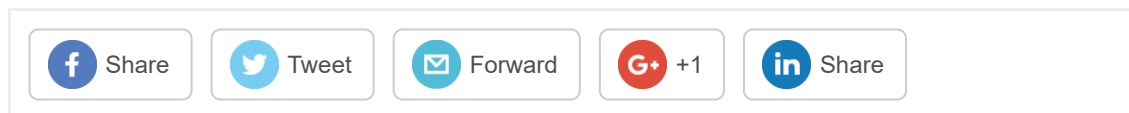
Daarnaast gaan we met een deel van de groep de komende maanden nadenken over het opzetten van een nieuwe club, welke aan het begin van 2018 moet gaan starten, willen we het contactwerk op het Insula in Dordrecht weer oppakken, blijven we betrokken bij het jeugdwerk in Rozenburg waar naast Unlocked (12-15 jaar) nu ook een groep voor 16-plussers (Unlocked 2.0) wordt opgestart en gaan we actief aan de slag met onze contacten in andere steden in het land om het werk verder uit te breiden.

Meehelpen? Graag!

Om dat alles te kunnen doen en door te kunnen groeien, kunnen wij niet zonder de hulp van anderen. We zoeken mensen die als vrijwilliger mee willen draaien in het contactwerk of het (opstarten) van een club. Daar heb je niet veel voor nodig. Wat vrije tijd die nog opgevuld moet worden, een hart voor Jezus en voor jongeren en dat is het wel zo'n beetje. Herken jij je hierin of ken je mensen voor wie dit wat zou kunnen zijn? Laat het ons weten.

Ben je liever op de achtergrond actief? Dat kan ook. Voor zowel Dordrecht als Spijkenisse/Rozenburg zoeken we mensen die een committee willen vormen. Kortweg komt het erop neer dat zij de plaatselijke medewerkers en vrijwilligers ondersteunen met hand-en-spandiensten, advies, maar bijvoorbeeld ook kunnen helpen bij de fondsenwerving en het vergroten van het netwerk.

En nu we het er toch over hebben; we kunnen ook nog wel wat financiële steun gebruiken. Op onze jaarbegroting voor volgend jaar komen we als het even meezit een kleine €30.000 te kort. Het liefst zien we dat gat natuurlijk gedicht worden. Dan kan Rob zijn uren uitbreiden en PJ - die momenteel nog altijd niet betaald wordt voor zijn werkzaamheden - een fulltime jaarcontract worden aangeboden. Een absolute noodzaak als we verder willen groeien. En dat willen we. Per slot van rekening zijn er nog zo ontzettend veel jongeren die nog niet van Jezus hebben gehoord. Helpen jullie mee om dit mogelijk te maken? Kijk op <http://www.younglife.nl/doneren> om te weten hoe dat moet of stuur een mail naar info@younglife.nl.

Copyright © 2017 Young Life Nederland, All rights reserved.

Our mailing address is:

Stichting Young Life NL
Kievitenburg 9
Rozenburg (ZH), ZH 3181 SJ
Netherlands

[Add us to your address book](#)

[unsubscribe from this list](#) [update subscription preferences](#)

